

lelser om Laan. Landstingets største Gruppe udtaler her, at „nye Laan ville — foruden at sænke Landet dybere og dybere i Gæld — kun bidrage til, at virkelige Forsøg paa ad Lovgivningens Vej at fremskaffe Betingelser for en forstandig Finanshusholdning yderligere udsættes.“ Hvis der skulde ligge nogen politisk Hensigt i disse Linier, maatte det være den, at Højre i Landstinget vilde modsætte sig disse Laan for derved at hindre, at virkelige Forsøg paa at skaffe Balance yderligere udsættes. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister kan oplyse, hvorvidt han har forhandlet med Landstingets Udvalg samtidig med, at han har givet Finansudvalget her Meddelelse, eller hvorvidt Laaneforsøget vil støde paa Vanskeligheder i det andet Ting. Men i alt Fald, saaledes som Tingene ligge for, er det for os alle en beklagelig Nødvendighed at støtte Regeringen i dens Bestræbelser for at tilvejebringe dette Laan. Dermed støtte vi ikke den Politik, Regeringen fører. Dens Finanspolitik ville vi bekæmpe paa de Omraader, hvor vi ere i Stand til at bekæmpe den, og ikke her, hvor vi anse det for en Pligt at skaffe Regeringen Midler til at føre Statshusholdningen videre.

Halsted: Jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger, men skal fatte mig i stor Korthed. Thi Hovedsagen er, at Laanet skal fornys, da Staten skal have Penge. Overfor den sikre Ting er det ikke nødvendigt at sige meget, naar man dog vil anbefale Fremgangsmaaden. Jeg vil slutte mig til den Udtalelse, som er falden fra Flertalsordføreren (P. T. Nielsen), at Betingelserne ere overordentlig gunstige, og at det er godt, at Laanet gives paa et helt Aar. Begge de to Ting maa betragtes som et Tegn paa, at vi som Laantagere anses for fint Papir. Sidst da vi skulde have et Laan, hørte vi nemlig fra anden Side, at det, at der var forlangt Opsigelsesfrist paa 1/2 Aar, blev betragtet som Mistillid til Staten som Laantager. Man kan ikke nægte, at hvis det skulde tyde paa Mistillid, maa dette nye absolut tyde paa Tillid.

Det er kun glædeligt, at vore Kreditforhold ere gunstige. Alligevel kan jeg ikke undlade, som jeg har gjort de andre Gange, at udtale, at det kun er med stor Betænkelighed, at vi se os bestandig staaende i denne Art Laaneforhold, og da navnlig, naar Laanene forøges, thi det er sikkert nok, at vi have ingen Garanti for,

at Betingelserne for et fast Laan ville blive bedre, det er ikke udelukket, at de kunne blive noget vanskeligere. I saa Henseende behøver jeg blot at hentyde til, at der kan indtræffe saadanne udenlandske Komplikationer, som yderligere kunne stramme Markedet, og det kan være paa et Tidspunkt, hvor vi nødvendigvis maa betale tilbage. Dette er noget, som alle naturligvis have tænkt paa, og jeg skal heller ikke udbrede mig videre over det, men jeg finder dog som sagt Anledning til at sige, at disse Ting tilsammen gøre, at vi kun med største Betænkelighed se paa, at vi stadig staa i den Art Laaneforhold, som efter vor Formening kun bør anvendes i yderste Nødstilfælde og under meget korte Varsler for at afløses af et fast Laan. Efter de Udtalelser, Finansministeren fremkom med ved Fremsettelsen af Lovforslaget, antager jeg i øvrigt, at han deler denne Opfattelse, og at han derfor, saa snart han mener, det er muligt, efter de Betingelser, vi maa stille, er beredt til at faa et fast Laan, der kan afløse dette.

Men naar jeg har sagt dette, skylder jeg ogsaa at gøre opmærksom paa den indirekte Fordel, som der kan være ved at vente paa dette Tidspunkt, hvor Markedet i det hele er stramt. Og det er denne, at Finansministeren sikkert vil staa med adskilligt bedre Betingelser for at faa gunstige Laanebetingelser, naar vi ere naaede til Balance mellem Indtægter og Udgifter. Jeg hører til dem, der mene, at dette burde være gjort forlængst, men det er i alt Fald sikkert, at Regeringen Gang paa Gang har lovet, at den seneste Frist for Fremsettelsen af et Budget, hvorpaa der findes Balance, vil være det kommende Efteraar, altsaa til Oktober. I samme Øjeblik, Ministeren har fremsat de fornødne Lovforslag med Haab om Gennemførelse, som frembringe denne Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter, vil altsaa den Betingelse være opfyldt, som jeg kalder gunstig, for at kunne faa de bedste Betingelser, Laanemarkedet overhovedet kan yde til en solid Debitor. Jeg gaar ud fra, at saa snart det Tidspunkt indtræffer, vil Ministeren have al sin Energi og Opmærksomhed henvendt paa at faa disse Laan afløste af et fast Laan, der er tilstrækkeligt stort til at fylde Hullet og om fornødent at forøge Kassebeholdningen. Jeg vil nemlig hævde, at selv om Kassebeholdningen tilsyneladende er stor, er det kun Halvdelen af den, man kan sige er virkelig disponibel.